

Ляга гладен и сжнува,
 Че върху бодли седи,
 И сегис-тогис бжлнува:
 „Дий, осленцето ми, дий!“

А на сутринта в школото
 Чакаше го нов урок.
 Не му стигаше теглото,
 Но учителя му строг,

Като питаше за коня,
 Поглед върху Митка спре:
 — „Я, кажи, да чуе Тона, —
 От животните кое

Тича бжрзо като вятжр?“
 Митко каза, станал прав:
 — „Знам, най-бжрз е на земята
 Говедаря чичо Слав.“

Минко Неволин.

МАЛКИЯ БОЯДЖИЯ.

I.

Беше лятно утро. Том излезе на улицата. Той носеше ведро с бяла боя и дълга четка за боядисване. Леля му Поля бе го накарала да боядиса оградата към улицата. Том изгледа оградата и въздъхна. Той натопи четката и я прекара по горнята джска. Това повтори няколко пъти. После се спря и сравни боядисаната част със цялата ограда. Том въздъхна още по-дълбоко и седна на един пжн.

От вратата се зададе малкия Джим, който слугуваше у леля Поля. Той отиваше с празно котле за вода и весело тананикаше. Том го спря и му каза:

— Слушай, Джимчо, аз ще ида за вода, а ти боядисвай малко.

Джим поклати глава и отвърна:

— Не мога, Томе. Господарката ми поржча никжде да се не бавя.

— Ти не слушай, какво ти е поржчала. Тя все така говори. Дай ведрото. Ей сега ще се върна. Тя няма и да узнае.